

CÁC LỄ THẬT TRONG SÁCH MA-THI-Ơ

Những bài giảng trên núi của Đức Chúa Jêsus Christ.

Bài 56 - Lời của Đức Chúa Trời là nền tảng vững chắc của sự sống.

Ma-thi-ơ 7:24-27: **Vậy, kẻ nào nghe và làm theo Lời Ta phán đây, thì giống như một người khôn ngoan cất nhà mình trên hòn đá. Có mưa sa, nước chảy, gió lay, xô động nhà ấy; song không sập, vì đã cất trên đá. Kẻ nào nghe Lời Ta phán đây, mà không làm theo, khác nào như người dại cất nhà mình trên đất cát. Có mưa sa, nước chảy, gió lay, xô động nhà ấy, thì bị sập, hư hại rất nhiều.**

Sau khi Chúa Jêsus đã giảng liên tục nhiều bài (bắt đầu từ Ma-thi-ơ đoạn 5 cho đến Ma-thi-ơ 7:23), Ngài đã phán với những người đã nghe Ngài giảng đó rằng: Hết thấy các Lời mà Ngài đã giảng ra và người ta đã được nghe đó chính là nền tảng cho mọi sự thuộc về sự sống và liên quan đến sự sống của con người, từ thuộc thể cho đến thuộc linh, như chính Đức Chúa Trời đã từng phán với dân Y-sơ-ra-ên trong ngày Ngài ban luật pháp của Ngài cho họ tại nơi đồng vắng, dưới chân núi Si-na-i vậy.

Phục truyền luật lệ ký 28:1-68: **Nếu người nghe theo tiếng phán của Giê-hô-va Đức Chúa Trời người cách trung thành, cẩn thận làm theo mọi điều răn của Ngài, mà ta truyền cho người ngày nay, thì Giê-hô-va Đức Chúa Trời người sẽ ban cho người sự trỗi hơn mọi dân trên đất. Nếu người nghe theo tiếng phán của Giê-hô-va Đức Chúa Trời người, nầy là mọi phước lành sẽ giáng xuống trên mình người. Người sẽ được phước trong thành, và được phước ngoài đồng ruộng. Bông trái của thân thể người, hoa quả của đất ruộng người, sản vật của sinh súc người, luôn với lứa đẻ của bò cái và chiên cái người, đều sẽ được phước; cái giỏ và thùng nhồi bột của người đều sẽ được phước! Người sẽ được phước trong khi đi ra, và sẽ được phước trong khi vào. Đức Giê-hô-va sẽ làm cho kẻ thù nghịch dấy lên cùng người bị đánh bại trước mặt người; chúng nó sẽ do một đường ra đánh người, rồi do bảy đường chạy trốn trước mặt người. Đức Giê-hô-va sẽ khiến phước lành ở cùng người tại trong kho lúa và trong các công việc của người; Ngài sẽ ban phước cho người trong xứ mà Giê-hô-va Đức Chúa Trời người ban cho người. Nếu người gìn giữ những điều răn của Giê-hô-va Đức Chúa Trời người, và đi theo đường lối Ngài, thì Đức Giê-hô-va sẽ lập người làm một dân thánh cho Ngài, y như Ngài đã thề cùng người; muôn dân của thế gian sẽ thấy rằng người được gọi theo danh Đức Giê-hô-va, và chúng nó sẽ sợ người. Giê-hô-va Đức Chúa Trời người sẽ làm cho người được của cải nhiều dư dật, khiến cho hoa quả của thân thể người, sản vật của sinh súc, và bông trái của đất ruộng người được sanh nhiều thêm trong xứ mà Đức Giê-hô-va đã thề cùng các tổ phụ người để ban cho người. Đức Giê-hô-va sẽ vì người mở trời ra, là kho báu của Ngài, đặt cho mưa phải thì giáng xuống đất, và ban phước cho mọi công việc của tay người. Người sẽ cho nhiều nước vay, còn người không vay ai. Nếu người nghe theo các điều răn của Giê-hô-va Đức Chúa Trời người mà ngày nay ta truyền cho người gìn giữ làm theo, và nếu không lìa bỏ một lời nào ta truyền cho người ngày nay, mà xây qua bên hữu hoặc bên tả, đặt đi theo hầu việc các thần khác, thì Đức Giê-hô-va sẽ đặt người ở đằng đầu, chớ chẳng phải đằng đuôi, người sẽ ở trên cao luôn luôn, chớ chẳng hề ở dưới thấp. Nhưng nếu người không nghe theo tiếng phán của Giê-hô-va Đức Chúa Trời người, không cẩn thận làm theo các điều răn và luật pháp của Ngài mà ta truyền cho người ngày nay, thì nầy là mọi sự rửa sả sẽ giáng xuống trên mình người và theo kịp người. Người sẽ bị rửa sả ở trong thành và ngoài đồng ruộng, cái giỏ và thùng nhồi bột của người cũng bị rửa sả, hoa quả của thân thể người, bông trái của đất ruộng người, luôn với lứa đẻ của bò cái và chiên cái người, đều sẽ bị rửa sả! Người sẽ bị rửa sả khi đi ra và lúc đi vào. Vì cớ người làm điều ác, và lìa bỏ Đức Giê-hô-va, nên trong mọi công việc người bắt tay làm, Ngài sẽ khiến giáng cho người sự rửa sả, kinh khủng, và hăm dọa cho đến chừng nào người bị hủy diệt và chết mất vội vàng. Đức Giê-hô-va sẽ khiến ôn dịch đeo đuổi người cho đến chừng nào nó diệt người mất khỏi đất mà người sẽ vào nhận lấy. Đức Giê-hô-va sẽ lấy bệnh lao, bệnh nóng lạnh, bệnh phù, sự nắng cháy, sự hạn hán, binh đao, và sâu lúa mà hành hại người, khiến cho các nỗi đó đuổi theo người cho đến khi người bị chết mất. Các từng trời ở trên đầu người sẽ như đồng, và đất dưới chân người sẽ như sắt. Thay vì mưa, Đức Giê-hô-va sẽ khiến cát và bụi từ trời sa xuống trên đất người, cho đến chừng nào người bị hủy diệt. Đức Giê-hô-va sẽ khiến người bị những kẻ thù nghịch mình đánh bại. Người sẽ do một đường ra đánh chúng nó, rồi do bảy đường chạy trốn trước mặt chúng nó; người sẽ bị xô dùa đây đó trong khắp các nước của thế gian. Thấy người sẽ làm**

đồ ăn cho chim trên trời và thú dưới đất, không ai đuổi chúng nó đi. Đức Giê-hô-va sẽ giáng cho người ghẻ chốc của xứ Ê-díp-tô, trĩ lậu, ghẻ ngứa, và lác (*bệnh ngứa, quấy rầy, làm cho khó chịu*), mà người không thể chữa lành; lại giáng cho người sự sảng sốt, sự đui mù, và sự lảng trí; đang buổi trưa, người sẽ đi rờ rờ như kẻ mù trong tối tăm; người không được may mắn trong công việc mình, hằng ngày sẽ bị hiếp đáp và cướp giật, chẳng ai giải cứu cho. Người sẽ làm lễ hỏi một người nữ, nhưng một người nam khác lại nằm cùng nàng; người cất một cái nhà, nhưng không được ở; người trồng một vườn nho, song không được hái trái. Con bò người sẽ bị giết trước mặt người, song người không được ăn thịt nó; lừa người sẽ bị ăn cắp hiện mắt người, nhưng không ai trả nó lại; chiên người sẽ bị nộp cho kẻ thù nghịch, nhưng người không có ai giải cứu nó. Các con trai và con gái người sẽ bị nộp cho dân ngoại bang có mắt người thấy, hằng ngày hao mòn vì trông mong chúng nó; song tay người không còn sức cứu vớt. Một dân tộc mà người chưa hề biết sẽ ăn lấy thổ sản và mọi công lao của người; người sẽ bị hiếp đáp và giày đạp không ngớt; trở nên điên cuồng vì cảnh tượng mắt mình sẽ thấy. Đức Giê-hô-va sẽ giáng cho người một thứ ung độc tại trên đầu gối và chân, không thể chữa lành được, từ bàn chân chí chót đầu. Đức Giê-hô-va sẽ dẫn người và vua mà người đã lập trên mình, đến một nước mà người và tổ phụ người chưa hề biết. Ở đó, người sẽ hầu việc các thần khác bằng cây, bằng đá; trong các dân tộc mà Đức Giê-hô-va sẽ dẫn người đến, người sẽ thành một sự kinh hãi, tục ngữ, và tiểu đàm. Người sẽ đem gieo nhiều mạ trong ruộng mình, nhưng mùa gặt lại ít, vì sẽ bị cào cào ăn sạch. Người trồng nho, song không được uống rượu và không gặt hái chi hết, vì sâu bọ sẽ ăn phá đi. Người sẽ có cây ô-li-ve trong cả địa phận mình, nhưng lại không được xúc dầu, vì cây ô-li-ve sẽ rụng trái. Người sẽ sanh con trai và con gái, nhưng chúng nó không thuộc về người, vì chúng nó sẽ bị bắt làm mọi. Con rầy sẽ ăn hết cây cối và thổ sản của người. Khách lạ ở giữa người sẽ lướt trên người càng ngày càng cao; còn người, lại hạ xuống càng ngày càng thấp: họ sẽ cho người vay, còn người chẳng hề cho vay lại, họ sẽ ở đằng đầu, còn người ở đằng đuôi. Hết thấy những sự chúc rửa sả này sẽ giáng trên người, đuổi người và theo kịp, cho đến chừng nào người bị hủy diệt, bởi vì người không có nghe theo tiếng phán của Giê-hô-va Đức Chúa Trời người, và không giữ các điều răn và luật lệ mà Ngài truyền cho người. Các sự rửa sả này sẽ ở trên mình người và trên dòng dõi người như một dấu kỳ, sự lạ đến đời đời. Bởi trong lúc dư dật mọi điều, người không vui lòng lạc ý phục sự Giê-hô-va Đức Chúa Trời người, cho nên trong lúc đói khát, trong lúc trần truồng, và thiếu thốn mọi điều, người sẽ hầu việc kẻ thù nghịch mà Đức Giê-hô-va sai đến đánh người; họ sẽ tra ách sắt trên cổ người, cho đến chừng nào tiêu diệt người. Đức Giê-hô-va sẽ từ nơi xa, từ địa cực, khiến dấy lên nghịch cùng người một dân tộc bay như chim ưng, tức là một dân tộc người không nghe tiếng nói được, một dân tộc mặt mày hung ác, không nề-vì người già, chẳng thương xót kẻ trẻ; ăn sản vật của súc vật người, hoa quả của đất ruộng người, cho đến chừng nào người bị tiêu diệt; nó không chừa lại ngũ cốc, rượu, dầu hay là lửa đẻ của bò và chiên người, cho đến chừng nào đã tiêu diệt người đi. Dân đó sẽ vây người trong các thành của cả xứ mà Giê-hô-va Đức Chúa Trời người ban cho người, cho đến chừng nào những vách cao lớn và vững bền kia mà người nhờ cậy đó, sẽ bị ngã xuống. Trong lúc bị vây, và khi quân nghịch làm cho túng thế cùng đường, người sẽ ăn hoa quả của thân thể mình, tức là ăn thịt của con trai và con gái mình, mà Giê-hô-va Đức Chúa Trời người ban cho người. Trong lúc người bị quân nghịch vây tại các thành mình, làm cho cùng đường túng thế, người nam nào nhu nhược và yếu ớt hơn hết trong các người sẽ ngó giận anh em mình, vợ yêu dấu và con cái mình còn lại, không chịu cho ai trong bọn đó thịt của con cái mình, mà người sẽ ăn, bởi mình không còn chi hết. Trong lúc người bị quân nghịch vây tại các thành mình, làm cho cùng đường túng thế, người nữ nào non nớt và mảnh khảnh hơn hết trong các người, vì sự yếu điệu hay là sự sắc sảo mình, vốn không đặt bàn chân xuống đất, sẽ nhìn giận chồng rất yêu của mình, con trai và con gái mình, bởi cố nhau bực ra từ trong bụng, và những con cái mình sanh đẻ; vì trong cơn thiếu thốn mọi điều, nàng sẽ ăn nhem chúng nó. Nếu người không cẩn thận làm theo các lời của luật pháp này, ghi trong sách này, không kính sợ danh vinh hiển và đáng sợ này là Giê-hô-va Đức Chúa Trời người, thì Đức Giê-hô-va sẽ giáng cho người và dòng giống người những tai vạ lạ thường, lớn lao và lâu bền, những chứng độc bệnh hung (*bệnh nặng, trầm trọng, nguy hiểm*). Ngài sẽ khiến giáng trên người các bịnh

hoạn của xứ Ê-díp-tô mà người đã run sợ đó, và nó sẽ đeo dính theo người. Và lại, các thứ chứng bệnh và tai vạ không có chép trong sách luật pháp này, thì Đức Giê-hô-va cũng sẽ khiến giáng trên người, cho đến chừng nào người bị tiêu diệt đi. Số các người vốn đông như sao trên trời, nhưng vì không có nghe theo tiếng phán của Giê-hô-va Đức Chúa Trời người, nên chỉ sẽ còn lại ít. Hễ Đức Giê-hô-va lấy làm vui mà làm lành và gia thêm các người thể nào, thì Đức Giê-hô-va cũng sẽ lấy làm vui mà làm cho các người hư mất và tiêu diệt các người thể ấy. Các người sẽ bị truất khỏi xứ mà mình vào nhận lấy, và Đức Giê-hô-va sẽ tản lạc người trong các dân, từ cuối đầu nây của đất đến cuối đầu kia; tại đó, người sẽ hầu việc các thần khác bằng cây và bằng đá mà người cùng tổ phụ người không hề biết. Trong các nước ấy, người không được an tịnh, bàn chân người không được nghỉ ngơi; nhưng tại đó Đức Giê-hô-va sẽ ban cho người một tấm lòng run sợ, mắt mờ yếu, và linh hồn hao mòn. Sự sống người vẫn không chắc trước mặt người; ngày và đêm người hằng sợ hãi, khó liệu bảo tồn sự sống mình. Bởi cơ sự kinh khủng đầy dẫy lòng người, và bị cảnh mắt người sẽ thấy, nên sớm mai người sẽ nói: Chớ chi được chiều tối rồi! Chiều tối người sẽ nói: Ước gì được sáng mai rồi! Đức Giê-hô-va sẽ khiến người đi tàu trở lại xứ Ê-díp-tô, bởi con đường mà trước ta đã nói: Người không thấy nó nữa; ở đó, người sẽ đem bán mình cho kẻ thù nghịch làm nô và tì, nhưng không có ai mua!

Khi Đức Chúa Trời phán các Lời này, ấy là Ngài đã tỏ ra cho dân Y-sơ-ra-ên biết rằng, hết thảy mọi sự liên quan đến sự sống của loài người cũng như của muôn vật, từ không gian, mặt trời, mặt trăng cùng các vì sao, cho đến mưa, nắng, gió cùng các mùa màng, từ đất, nước, sông, biển cùng muôn vật sống trên đất, trong nước, bên dưới đất đều được tạo nên bằng Lời của Đức Chúa Trời và như vậy, Lời của Đức Chúa Trời là vật liệu duy nhất để tạo nên muôn vật, ban sự sống cho muôn vật, duy trì sự sống cho muôn vật và nâng đỡ muôn vật. Lời của Đức Chúa Trời là ý tưởng của Đức Chúa Trời và ý tưởng của Đức Chúa Trời là nền tảng vững chắc cho sự sống của muôn vật.

Đức Chúa Trời phán điều đó ấy là để cho dân Y-sơ-ra-ên cùng muôn dân trên trái đất này nhận biết rằng, cả thế gian đều thuộc về Ngài cũng như cả bầu trời cùng muôn vật có trong bầu trời cũng thuộc về Ngài và hết thảy đều phải vâng theo tiếng phán của Ngài, như Lời Chúa có chép:

Thi-Thiên 33:8-9: **Khấp thiên hạ khá kính sợ Đức Giê-hô-va; Các dân thế gian hãy kinh khủng Ngài. Vì Ngài phán, thì việc liền có; Ngài biểu, thì vật bèn đứng vững bền.**

Ê-sai 48:12-13: **Hỡi Gia-cốp, và người, Y-sơ-ra-ên ta đã gọi, hãy nghe lời ta: Ta là Đấng đó; ta là đầu tiên và cũng là cuối cùng. Tay ta đã lập nền đất, tay hữu ta đã giương các tầng trời; ta gọi đến, trời đất đều đứng lên.**

Giăng 1:1-4: **Ban đầu có Lời (của Đức Chúa Trời), Lời (của Đức Chúa Trời) ở cùng Đức Chúa Trời, và Lời (của Đức Chúa Trời) là Đức Chúa Trời. Ban đầu Ngài (Lời của Đức Chúa Trời) ở cùng Đức Chúa Trời. Muôn vật bởi Ngài (Lời của Đức Chúa Trời) làm nên, chẳng vật chi đã làm nên mà không bởi Ngài (Lời của Đức Chúa Trời). Trong Ngài (Lời của Đức Chúa Trời) có sự sống, sự sống là sự sáng của loài người.**

Hê-bơ-rơ 11:3: **Bởi đức tin, chúng ta biết rằng thế gian đã làm nên bởi lời của Đức Chúa Trời, đến nỗi những vật bày ra đó đều chẳng phải từ vật thấy được mà đến.**

Vì khả năng phân biệt điều thiện và điều ác đã vào trong loài người hết thảy, nên loài người biết sử dụng khả năng này để sống và hành động theo ý muốn của xác thịt mình và như vậy, khi được nghe và biết điều gì, thì người ta sẽ hành động căn cứ theo khả năng phân biệt điều thiện và điều ác đã có trong mình để hưởng được những sự tốt nhất cho mình. Thế nhưng không phải hết thảy loài người đều biết sử dụng khả năng phân biệt điều thiện và điều ác để tìm cho mình những sự tốt nhất cho sự sống của linh hồn mình, mà người ta thường tìm kiếm những sự mà xác thịt ưa thích mà không để ý đến hậu quả của những sự mà người ta đã chọn đó sẽ làm hại đến sự sống của linh hồn mình cũng như đem tai họa cho xã hội loài người.

Khi tiếp nhận luật pháp của Đức Chúa Trời, dân Y-sơ-ra-ên đã không để ý đến nội dung các mạng lệnh cùng các điều răn của Đức Chúa Trời có liên quan đến sự sống của họ như thế nào, mà họ chỉ mong sớm được vào nhận lấy xứ Ca-na-an đơm sữa và mật mà thôi, cũng giống như Ê-va khi xưa, sau khi đã nghe lời con rắn nói về khả năng của trái cây mà Đức Chúa Trời đã cấm ăn, thì lòng của người đã không còn

nhớ gì đến những sự cảnh cáo của Đức Chúa Trời nữa, nhưng trong trí của người chỉ có hình ảnh của trái cây đó và người quyết định hành động theo ý muốn của xác thịt mình.

Sáng thế ký 3:6: Người nữ thấy trái của cây đó bộ ăn ngon, lại đẹp mắt và quý vì để mở trí khôn, bèn hái ăn, rồi trao cho chồng đứng gần mình, chồng cũng ăn nữa.

Kể từ sau sự kiện tháp Ba-bêl, vì cố sự kiêu ngạo của loài người mà Đức Chúa Trời đã làm cho ngôn ngữ của loài người xác thịt bị lộn xộn, vì cố đó mà loài người đã phân rẽ và tản ra sống khắp nơi trên trái đất này và người ta đã không nhận biết Đức Chúa Trời là Đấng cai trị muôn vật, nhưng thay vào đó người ta dùng trí khôn của xác thịt mình để mưu cầu sự sống.

Để cứu chuộc loài người ra khỏi quyền lực của sự tội và sự chết, Đức Chúa Trời đã ban luật pháp của Ngài cho dân Y-sơ-ra-ên, để tuyển dân này sẽ nhờ quyền phép trong Lời của Đức Chúa Trời mà được phục hồi sự sống của tâm linh loài người, vì tâm linh của loài người vốn một ngọn đèn của Đức Giê-hô-va và ngọn đèn này sẽ soi sáng hết thảy mọi sự trong lòng, trong trí của người ta và bởi đó mà sự sống của loài người phụ thuộc vào sự soi sáng từ nơi ngọn đèn này, vì kể từ khi A-đam phạm tội và bị đuổi ra khỏi vườn Ê-đen, thì ngọn đèn nơi tâm linh của loài người đã không được sử dụng nữa nhưng thay vào đó là sự cai trị của khả năng phân biệt điều thiện và điều ác nơi tâm trí xác thịt của loài người.

Để phục hồi lại sự sống của tâm linh loài người, Đức Chúa Trời đã ban luật pháp của Ngài cho loài người mà trước hết là cho dân Y-sơ-ra-ên, để chính mỗi người trong dân Y-sơ-ra-ên quyết định cho sự sống của linh hồn mình, chứ không phải là Đức Chúa Trời làm công việc này, vì Đức Chúa Trời đã hoàn thành công việc tạo dựng nên loài người theo ảnh tượng của Ngài, nhưng vì tội lỗi của A-đam (ăn trái cây biết điều thiện và điều ác) mà sự chết đã vào trong loài người hết hảy và sự chết này không phải là sự chết ngay tức thì khi A-đam vừa ăn trái cây biết điều thiện và điều ác, nhưng là sự chết từ từ cho thân thể xác thịt của loài người mà sự chết dần này bắt đầu từ khi ngọn đèn nơi tâm linh của loài người bị tàn lụi đi, không đủ sức mạnh, không đủ quyền ảnh hưởng để soi sáng cho trí khôn của xác thịt mình nữa cho đến khi xác thịt của người ta qua đời, thì bấy giờ tâm linh của người ấy sẽ rơi vào trong sự chết đời đời.

Chính vì sự nhân từ của Đức Chúa Trời mà A-đam còn được sống trên đất này tới chín trăm ba mươi tuổi, rồi tới Sết được sống tới chín trăm mười hai tuổi, rồi tới Ê-nốt được sống tới chín trăm lẻ năm tuổi, rồi Kê-nam được sống tới chín trăm mười tuổi, rồi Ma-ha-la-le hưởng thọ được tám trăm chín mươi lăm tuổi, rồi qua đời. Giê-rết hưởng thọ được chín trăm sáu mươi hai tuổi, rồi qua đời. Mê-tu-sê-la hưởng thọ được chín trăm sáu mươi chín tuổi, rồi qua đời. Lê-méc hưởng thọ được bảy trăm bảy mươi bảy tuổi, rồi qua đời. Nô-ê hưởng thọ được chín trăm năm mươi tuổi, rồi qua đời. Tha-rê hưởng thọ được hai trăm lẻ năm tuổi, rồi qua đời. Áp-ra-ham hưởng thọ được một trăm bảy mươi lăm tuổi; Đây là những người được sống lâu đời nhất trong loài người và rồi tuổi thọ của người ta ngày càng ngắn lại vì cố tội lỗi của xác thịt.

Trước khi qua đời, Môi-se đã cầu nguyện với Đức Chúa Trời và người đã nói rằng: **Lạy Chúa, từ đời này qua đời kia Chúa là nơi ở của chúng tôi. Trước khi núi non chưa sanh ra, đất và thế gian chưa dựng nên, từ trước vô cùng cho đến đời đời Chúa là Đức Chúa Trời. Chúa khiến loài người trở vào bụi tro, và phán rằng: Hỡi con cái loài người, hãy trở lại. Vì một ngàn năm trước mắt Chúa Khác nào ngày hôm qua đã qua rồi, giống như một canh của đêm. Chúa làm chúng nó trôi đi như nước chảy cuốn cuộn; chúng nó khác nào một giấc ngủ, ban mai họ tự như cây cỏ xanh tươi: Sáng ngày cỏ nở bông và tốt tươi; Buổi chiều người ta cắt nó và nó héo. Thật, chúng tôi bị hao mòn vì cơn giận của Chúa, bị bối rối bởi sự thịnh nộ Chúa. Chúa đã đặt gian ác chúng tôi ở trước mặt Chúa, để những tội lỗi kín đáo chúng tôi trong ánh sáng mặt Chúa. Bởi cơn giận của Chúa, các ngày chúng tôi đều qua đi; Năm chúng tôi tan mất như hơi thở. Tuổi tác của chúng tôi đến được bảy mươi, còn nếu mạnh khỏe thì đến tám mươi; Song sự kiêu căng của nó bất quá là lao khổ và buồn thảm, vì đời sống chóng qua, rồi chúng tôi bay mất đi. Ai biết sức sự giận của Chúa? Tùy theo sự kính sợ xứng đáng cho Chúa, ai biết sức sự nóng nả Chúa? Cầu xin Chúa dạy chúng tôi biết đếm các ngày chúng tôi, hầu cho chúng tôi được lòng khôn ngoan. Đức Giê-hô-va ơi, xin hãy trở lại. Cho đến chừng nào? Xin đổi lòng về việc các tôi tớ Chúa. Ôi! xin Chúa cho chúng tôi buổi sáng được thỏa dạ về sự nhân từ Chúa, thì trọn đời chúng tôi sẽ hát mừng vui vẻ. Xin Chúa làm cho chúng tôi được vui mừng tùy theo các ngày Chúa làm cho chúng tôi bị hoạn nạn, và tùy theo những năm mà chúng tôi đã thấy sự**

tai họa. Nguyên công việc Chúa lộ ra cho các tôi tớ Chúa, và sự vinh hiển Chúa sáng trên con cái họ! Nguyên ơn Chúa, là Đức Chúa Trời chúng tôi, giáng trên chúng tôi; Cầu Chúa lập cho vững công việc của tay chúng tôi; Phải, xin lập cho vững công việc của tay chúng tôi. (Thi-Thiên 90:1-17)

Đức Chúa Trời nhân từ, giàu lòng thương xót đã biết trước những sự cứng lòng của dân Y-sơ-ra-ên, nên trước khi Giô-suê dẫn dân Y-sơ-ra-ên vượt qua sông Giô-đanh để vào chiếm lấy xứ Ca-na-an, Ngài đã phán với Giô-suê rằng:

Giô-suê 1:8: Quyển sách luật pháp này chớ xa miệng ngươi, hãy suy gẫm ngày và đêm, hầu cho cẩn thận làm theo mọi điều đã chép ở trong; vì như vậy ngươi mới được may mắn trong con đường mình, và mới được phước.

Bản Kinh-Thánh King James version chép: ⁸This^{H2088} book^{H5612} of the law^{H8451} shall not depart^{H4185} out of thy mouth^{H6310}; but thou shalt meditate^{H1897} therein day^{H3119} and night^{H3915}, that thou mayest observe^{H8104} to do^{H6213} according to all^{H3605} that is written^{H3789} therein: for then^{H227} thou shalt make thy way^{H1870} prosperous^{H6743}, and then^{H227} thou shalt have good success^{H7919}.

Có nghĩa là: *Cuốn sách luật pháp này sẽ không rời xa khỏi miệng ngươi; nhưng ngươi sẽ suy gẫm (nghiên cứu, hình dung, tư tưởng đến), suy nghĩ, tìm kiếm, thảo luận, chú ý, nói đến hoặc to tiếng, hoặc nhỏ tiếng, hoặc la lớn tiếng ngày và đêm, để ngươi có thể tuân theo (theo dõi, nhận xét, tôn trọng, gìn giữ) mọi điều đã chép ở trong, vì như vậy ngươi sẽ khiến cho đường lối ngươi được thành công (được thúc đẩy mạnh mẽ, thịnh vượng, phát đạt, phồn thịnh, ích lợi, vượt trội), bấy giờ ngươi sẽ được sự khôn ngoan (được dạy dỗ, sự thận trọng, có ý thức, thắng lợi).*

Nếu chúng ta chú ý vào từng chữ trong mạng lệnh mà Đức Chúa Trời đã phán với Giô-suê, thì chúng ta sẽ thấy được ý muốn của Đức Chúa Trời dành cho Giô-suê và qua Giô-suê mà đến với những người vâng giữ và làm theo Lời của Đức Chúa Trời, như Ngài đã phán dặn, đó là kết quả của việc người ta suy gẫm luật pháp của Đức Chúa Trời ngày và đêm.

Người ta thường nghĩ rằng, *khi chúng ta suy gẫm Lời của Đức Chúa Trời ngày và đêm thì chúng ta sẽ nhớ Lời của Đức Chúa Trời và khi chúng ta nhớ Lời của Đức Chúa Trời thì chúng ta sẽ có thể tránh được những sự sai lầm cùng sự phạm tội trong cuộc sống hằng ngày!*

Lời của Đức Chúa Trời không phải chỉ dành cho xác thịt của loài người, dù loài người sẽ phải sử dụng trí khôn của xác thịt mình để suy gẫm Lời của Đức Chúa Trời, nhưng vì Lời của Đức Chúa Trời là thần linh và trong Lời của Đức Chúa Trời có sự sống và sự sống là sự sáng của loài người, nghĩa là cho tâm linh của loài người mà mục đích Đức Chúa Trời ban luật pháp của Ngài cho loài người ấy là để phục hồi sự sống cho tâm linh của loài người, là loài được Đức Chúa Trời tạo nên bằng hơi thở và theo ảnh tượng của Ngài.

Để cứu chuộc tâm linh loài người, Đức Chúa Trời đã không hà sanh khí của Ngài vào thân thể xác thịt của mọi người trên đất này như Ngài đã làm cho A-đam lúc ban đầu, nhưng Đức Chúa Trời đã ban Lời của Ngài cho hết thảy loài người và trong Lời của Đức Chúa Trời có sanh khí (tức là sự sống), hầu cho hễ người nào muốn nhận được sự cứu rỗi cho linh hồn mình, thì người đó phải tiếp nhận luật pháp của Đức Chúa Trời, vâng giữ và làm theo Lời của Đức Chúa Trời, thì quyền phép trong Lời của Đức Chúa Trời sẽ hành động trong tâm linh của người ấy và làm trọn công việc mà Đức Chúa Trời đã sai khiến.

Công việc của Lời của Đức Chúa Trời sẽ hành động trong những người tiếp nhận, vâng giữ và làm theo đó là: Luật Pháp của Đức Chúa Trời sẽ chỉ cho người ấy biết tội lỗi cùng hậu quả của tội lỗi, đồng thời Lời của Đức Chúa Trời sẽ chỉ cho người ấy biết con đường của sự sống lại và sự sống đời đời cho tâm linh của người ấy và chính mỗi người tiếp nhận Lời của Đức Chúa Trời sẽ phải chọn cho mình con đường người ấy muốn. Người ấy sẽ không thể dùng sức lực của xác thịt mình để khiến cho linh hồn của mình được sự sống lại và được sự sống đời đời hay là dùng sự nỗ lực của xác thịt mình khiến cho quyền năng trong Lời của Đức Chúa Trời làm cho linh hồn mình được sống lại, vì công việc đó là thuộc về Đức Chúa Trời, Đáng khôn ngoan và mưu luận đã định sẵn công việc cho Lời của Ngài hành động trong lòng của người ta như thế nào.

Khi người ta tiếp nhận Lời của Đức Chúa Trời qua sự nghe, sự học và suy gẫm Lời của Đức Chúa Trời, thì người ấy *phải nhận biết công việc của Lời của Đức Chúa Trời hành động như thế nào cho sự sống lại của tâm linh người ấy và làm thế nào để Lời của Đức Chúa Trời có thể làm trọn được công việc ấy trên*

đời sống của người ấy, chứ không phải như người ta nghĩ rằng sự suy giảm Lời của Đức Chúa Trời sẽ giúp cho người ta nhớ Lời của Đức Chúa Trời và khi người ta nhớ Lời của Đức Chúa Trời thì người ta sẽ tránh khỏi sự phạm tội mà thôi!

Đức Chúa Trời đã dùng Lời của Ngài (qua tiếng phán của Ngài) để tạo nên muôn vật, duy trì sự sống cho muôn vật và nâng đỡ muôn vật và như vậy, muôn vật do Đức Chúa Trời tạo nên đó có thể được ví là các công trình của tay Đức Chúa Trời.

Để loài người có thể hiểu được ý nghĩa của Lời Chúa nên Đức Chúa Trời đã sử dụng hình ảnh Vầng Đá, Hòn Đá, là vật liệu rất gần gũi với cuộc sống của loài người trên trái đất này.

Đá là vật liệu được sử dụng trong công việc xây dựng nhà cửa, cung điện, đền thờ... từ khi sáng thế cho đến tận ngày nay, là những sự mà loài người luôn cần phải có cho nơi ở của xác thịt mình.

Đức Chúa Trời cũng sử dụng hình ảnh Hòn Đá (vầng đá lớn) để cung cấp nước cho tuyển dân của Ngài đang khi họ hành trình qua sa mạc khô hạn.

Xuất Ê-díp-tô ký 17:1-7: Cả hội chúng Y-sơ-ra-ên đi từ đồng vắng Sin, đi từng trạm, tùy theo lệnh Đức Giê-hô-va, đóng trại tại Rê-phi-đim; ở đó chẳng có nước cho dân sự uống. Dân sự bèn kiếm cỏ cãi lộn cùng Môi-se mà rằng: Hãy cho chúng tôi nước uống. Môi-se đáp rằng: Sao các ngươi kiếm cỏ cãi lộn cùng ta? Sao ướm thử Đức Giê-hô-va vậy? Dân sự ở đó không có nước, bị khát, nên oán trách Môi-se mà rằng: Sao người khiến chúng tôi ra xứ Ê-díp-tô, hầu cho chúng tôi, con và các bầy súc vật phải chịu chết khát thế này? Môi-se bèn kêu cầu Đức Giê-hô-va mà rằng: Tôi phải xử thế nào cùng dân này? Thiếu điều họ ném đá tôi! Đức Giê-hô-va đáp cùng Môi-se rằng: Hãy cầm gậy của ngươi đã đập dưới sông, dẫn theo những trưởng lão Y-sơ-ra-ên, rồi đi trước mặt dân sự. Này ta sẽ đứng đằng trước ngươi, ở trên hòn đá tại Hô-rép kia, ngươi hãy đập hòn đá, thì nước từ đó chảy ra, dân sự sẽ uống lấy. Môi-se bèn làm như vậy trước mặt các trưởng lão Y-sơ-ra-ên. Người đặt tên nơi này là Ma-sa và Mê-ri-ba, vì cố việc cãi lộn mà dân Y-sơ-ra-ên kiếm cỏ gây cùng người, và vì họ đã ướm thử Đức Giê-hô-va mà nói rằng: Có Đức Giê-hô-va ở giữa chúng ta hay chẳng?

Đức Chúa Trời cũng dùng Hòn Đá để bảo vệ những người Ngài yêu mến trước quyền phép của sự vinh hiển Ngài, là bóng cho sự bảo vệ những người hầu việc Ngài khi sự vinh hiển của quyền phép Đức Thánh-Linh hành động bày tỏ ra các phép lạ của Ngài.

Xuất Ê-díp-tô ký 33:18-23: Môi-se thưa rằng: Tôi xin Ngài cho tôi xem sự vinh hiển của Ngài! Đức Giê-hô-va phán rằng: Ta sẽ làm cho các sự nhân từ ta phát ra trước mặt ngươi; ta hô danh Giê-hô-va trước mặt ngươi; làm ơn cho ai ta muốn làm ơn, và thương xót ai ta muốn thương xót. Ngài lại phán rằng: Ngươi sẽ chẳng thấy được mặt ta, vì không ai thấy mặt ta mà còn sống. Đức Giê-hô-va lại phán: Đây có một chỗ gần ta, ngươi hãy đứng trên hòn đá; khi sự vinh hiển ta đi ngang qua, ta sẽ để ngươi trong bóng đá, lấy tay ta che ngươi, cho đến chừng nào ta đã đi qua rồi. Ta sẽ rút tay lại, và ngươi thấy phía sau ta; nhưng thấy mặt ta chẳng được.

Lời của Đức Chúa Trời được ví là Hòn Đá góc nhà, tức là Đá chuẩn cho công việc xây nhà, là bóng cho việc tuyển dân của Đức Chúa Trời phải lấy Lời của Đức Chúa Trời để làm tiêu chuẩn cho mọi công việc mà người ta sẽ làm, cũng như Đức Chúa Trời đã phán với Giô-suê: **Quyển sách luật pháp này chớ xa miệng ngươi, hãy suy gẫm ngày và đêm, hầu cho cẩn thận làm theo mọi điều đã chép ở trong; vì như vậy ngươi mới được may mắn trong con đường mình, và mới được phước.**

Khi người ta tiếp nhận, vâng giữ và làm theo Lời của Đức Chúa Trời thì kết quả của công việc đó sẽ đem lại mọi sự phước hạnh cùng mọi sự thành công cho xác thịt và sự sống lại và sự sống đời đời cho tâm linh của người ta, như Đức Chúa Trời đã phán hứa với dân Y-sơ-ra-ên trong ngày Ngài ban luật pháp công bình của Ngài cho họ.

Phục truyền luật lệ ký 30:19-20: Ngày nay, ta bắt trời và đất làm chứng cho các ngươi rằng ta đã đặt trước mặt ngươi sự sống và sự chết, sự phước lành và sự rửa sả. Vậy, hãy chọn sự sống, hầu cho ngươi và dòng dõi ngươi được sống, thương mến Giê-hô-va Đức Chúa Trời ngươi, vâng theo tiếng phán Ngài, và triu mến Ngài; vì Ngài là sự sống ngươi và làm cho ngươi được sống lâu, đặng ngươi ở trên đất mà Đức Giê-hô-va đã thề ban cho các tổ phụ ngươi, là Áp-ra-ham, Y-sác, và Gia-cốp.

Nếu thân thể xác thịt của người ta cần có nơi ở, nơi ẩn náu thì tâm linh của người ta cũng cần có nơi ở, nơi ẩn náu thể đó và chính thân thể xác thịt của người ta là nơi ở tạm thời cho tâm linh của loài người.

Khi thân thể xác thịt của loài người vì cố tội lỗi mà bị sự rửa sả (Sáng thế ký 3:17) mà khiến cho tâm linh của người ấy luôn ngồi trong bóng của sự chết thể nào, thì cũng như một ngôi nhà đã bị bỏ hoang, không ai chăm sóc, tu sửa mà trở nên rệu rạo, có thể sập xuống bất cứ lúc nào, thì sự sống của người sống bên trong căn nhà đó cũng mong manh như ngôi nhà ấy thể đó.

Các công trình đã được xây dựng, dù đã được hoàn thành cách hoàn hảo, thì những người sử dụng công trình đó cũng phải tuân thủ các nguyên tắc cơ bản của việc sử dụng công trình ấy, hầu cho công trình đó được duy trì ổn định sự bền vững của nó và an toàn cho sự sống của những người sống trong công trình đó.

Khi A-đam không vâng giữ Lời của Đức Chúa Trời, nhưng lại nghe theo lời vợ để ăn trái cây mà Đức Chúa Trời đã cấm ăn và vì cố tội lỗi đó mà A-đam phải chết (cả thuộc thể và thuộc linh) nhưng đất (trong đó có thân thể xác thịt của A-đam) thì bị rửa sả và sự rửa sả này về thuộc thể thì trọn đời loài người phải chịu khó nhọc mới có vật đất sanh ra mà ăn. Còn đối với thuộc linh thì tâm linh của người ta sẽ phải khốn khổ tranh chiến với thân thể xác thịt (bằng bụi đất) của mình để có thể hưởng được những sự thuộc về sự sống mà Đức Chúa Trời sẽ ban cho nó, mà ngày nay chúng ta có thể thấy rõ điều này, như có chép:

Rô-ma 8:1-17: Cho nên hiện nay chẳng còn có sự đoán phạt nào cho những kẻ ở trong Đức Chúa Jê-sus Christ; vì luật pháp của Thánh Linh sự sống đã nhờ Đức Chúa Jê-sus Christ buông tha tội khỏi luật pháp của sự tội và sự chết. Vì điều chi luật pháp không làm nổi, tại xác thịt làm cho luật pháp ra yếu đuối, thì Đức Chúa Trời đã làm rồi: Ngài đã vì cố tội lỗi sai chính Con mình lấy xác thịt giống như xác thịt tội lỗi chúng ta, và đã đoán phạt tội lỗi trong xác thịt, hầu cho sự công bình mà luật pháp buộc phải làm được trọn trong chúng ta, là kẻ chẳng noi theo xác thịt, nhưng noi theo Thánh Linh. Thật thế, kẻ sống theo xác thịt thì chăm những sự thuộc về xác thịt; còn kẻ sống theo Thánh Linh thì chăm những sự thuộc về Thánh Linh. Vả, chăm về xác thịt sanh ra sự chết, còn chăm về Thánh Linh sanh ra sự sống và bình an; vì sự chăm về xác thịt nghịch với Đức Chúa Trời, bởi nó không phục dưới luật pháp Đức Chúa Trời, lại cũng không thể phục được. Vả, những kẻ sống theo xác thịt, thì không thể đẹp lòng Đức Chúa Trời. Về phần anh em, nếu thật quả Thánh Linh Đức Chúa Trời ở trong mình, thì không sống theo xác thịt đâu, nhưng theo Thánh Linh; song nếu ai không có Thánh Linh của Đấng Christ, thì người ấy chẳng thuộc về Ngài. Vậy nếu Đấng Christ ở trong anh em, thì thân thể chết nhân cố tội lỗi, mà thần linh sống nhân cố sự công bình. Lại nếu Thánh Linh của Đấng làm cho Đức Chúa Jê-sus sống lại từ trong kẻ chết ở trong anh em, thì Đấng làm cho Đức Chúa Jê-sus Christ sống lại từ trong kẻ chết cũng sẽ nhờ Thánh Linh Ngài ở trong anh em mà khiến thân thể hay chết của anh em lại sống. Vậy, hỡi anh em, chúng ta chẳng mắc nợ xác thịt đâu, đừng sống theo xác thịt. Thật thế, nếu anh em sống theo xác thịt thì phải chết; song nếu nhờ Thánh Linh, làm cho chết các việc của thân thể, thì anh em sẽ sống. Vì hết thảy kẻ nào được Thánh Linh của Đức Chúa Trời dắt dẫn, đều là con của Đức Chúa Trời. Thật anh em đã chẳng nhận lấy thần trí của tội mọi đàng còn ở trong sự sợ hãi; nhưng đã nhận lấy thần trí của sự làm con nuôi, và nhờ đó chúng ta kêu rằng: A-ba! Cha! Chính Đức Thánh Linh làm chứng cho lòng chúng ta rằng chúng ta là con cái Đức Chúa Trời. Lại nếu chúng ta là con cái, thì cũng là kẻ kế tự: kẻ kế tự Đức Chúa Trời và là kẻ đồng kế tự với Đấng Christ, miễn chúng ta đều chịu đau đớn với Ngài, hầu cho cũng được vinh hiển với Ngài.

Khi Đức Chúa Trời ban luật pháp của Ngài cho loài người chúng ta (mà trước hết là cho dân Y-sơ-ra-ên) thì ấy là Đức Chúa Trời ban sự yêu thương của Ngài cho loài người và sự yêu thương đó là Đức Chúa Trời sẽ làm trọn công việc cứu rỗi loài người (tâm linh) lại cho Ngài, nếu người ta tin cậy, vâng giữ và làm theo Lời của Đức Chúa Trời, nghĩa là người ấy cứ đi trên con đường mà Đức Chúa Trời đã sắm sẵn cho. Người nào vâng giữ và làm theo Lời của Đức Chúa Trời thì sẽ thấy hai công việc được xảy ra trên cuộc đời của người ấy, mà người ta không biết thể nào.

Một, đó là khi người tin Chúa vâng giữ và làm theo Lời của Đức Chúa Trời, (Chúa Jê-sus gọi công việc đó là: **Hằng ở trong Đạo Ngài**), thì Lời của Đức Chúa Trời sẽ biến đổi tâm linh của người đó được nên người mới, tức là tâm linh của người ấy được sống lại và được gây dựng cho được trở nên con cái của Đức Chúa Trời. Công việc này có thể hiểu như Đức Chúa Trời đã phán qua tiên tri Ê-sai rằng: **Vả, như mưa và tuyết xuống từ trên trời và không trở lại nữa, mà đem nhuận đất đai, làm cho sanh ra và kết**

nụ, đừng có giống cho kẻ gieo, có bánh cho kẻ ăn, thì lời nói của ta cũng vậy, đã ra từ miệng ta, thì chẳng trở về luống nhưng, mà chắc sẽ làm trọn điều ta muốn, thuận lợi công việc ta đã sai khiến nó. Vì các người sẽ đi ra vui vẻ, được đưa đi trong sự bình an. Trước mặt các người, núi và đồi sẽ trở lại tiếng ca hát, mọi cây cối ngoài đồng sẽ vỗ tay. Cây tùng sẽ mọc lên thay cho bụi gai, và cây sim sẽ lớn lên thay cho gai gốc; điều đó sẽ làm cho biết danh Đức Giê-hô-va, và là một dấu đời đời không hề diệt. (Ê-sai 55:10-13)

Lời của Đức Chúa Trời chính là vật liệu để tạo nên muôn vật, duy trì sự sống cho muôn vật và nâng đỡ muôn vật, trong đó có loài người, vậy nên khi người tin Chúa tiếp nhận Lời của Đức Chúa Trời, vâng giữ và làm theo, thì quyền phép trong Lời của Đức Chúa Trời ở trong lòng của người đó sẽ hành động theo ý Đức Chúa Trời đã định cho Lời của Ngài (như mưa và tuyết vậy) để tu bổ lại, sửa chữa, phục hồi tâm linh của người ấy lại theo tiêu chuẩn ban đầu mà Đức Chúa Trời đã định cho công việc tạo nên loài người theo ảnh tượng của Ngài.

Chúa Jêsus đã phán về công việc này như sau: **Vì ta từ trên trời xuống, chẳng phải để làm theo ý ta, nhưng làm theo ý Đấng đã sai ta đến. Vả, ý muốn của Đấng đã sai ta đến là hề sự gì Ngài đã ban cho ta, thì ta chớ làm mất, nhưng ta phải làm cho sống lại nơi ngày sau rốt. Đây là ý muốn của Cha ta, phàm ai nhìn Con và tin Con, thì được sự sống đời đời; còn ta, ta sẽ làm cho kẻ ấy sống lại nơi ngày sau rốt.** (Giăng 6:38-40)

Hai, là bởi trí khôn của xác thịt loài người vốn đã nhận được khả năng phân biệt điều thiện và điều ác (qua việc ăn trái cây biết điều thiện và điều ác) nên khi được Lời của Đức Chúa Trời chỉ cho biết hậu quả của tội lỗi cùng con đường của sự làm sạch tội lỗi để hưởng sự phước hạnh của Đức Chúa Trời mà người ta biết chọn cho mình đi theo con đường luật pháp công bình của Đức Chúa Trời. Khi người ta bước theo con đường luật pháp công bình của Đức Chúa Trời thì người ấy sẽ nhận được sự báo trả công bình của Đức Chúa Trời, đó là người ấy sẽ được cứu chuộc ra khỏi sự rửa sả của luật pháp, được chữa lành, được phục hồi những khả năng vốn được Đức Chúa Trời ban cho thân thể xác thịt của loài người từ buổi sáng thế của Ngài, được phước hạnh và được làm con nuôi của Đức Chúa Trời, nghĩa là được trở nên người giúp việc cho tâm linh, là con trai của Đức Chúa Trời, làm người hầu việc Đức Chúa Trời.

Ê-sai 35:1-10: **Đồng vắng và đất khô hạn sẽ vui vẻ; nơi sa mạc sẽ mừng rỡ, và trở hoa như bông hường. Nó trở hoa nhiều và vui mừng, cất tiếng hát hớn hở. Sự vinh hiển của Li-ban cùng sự tốt đẹp của Cạt-mên và Sa-rôn sẽ được ban cho nó. Chúng sẽ thấy sự vinh hiển Đức Giê-hô-va, và sự tốt đẹp của Đức Chúa Trời chúng ta. Hãy làm cho mạnh những tay yếu đuối, làm cho vững những gối run rẩy! Hãy bảo những kẻ có lòng sợ hãi rằng: Khá vững lòng, đừng sợ nữa! Đây này, Đức Chúa Trời các người sẽ lấy sự báo thù mà đến, tức là sự báo trả của Đức Chúa Trời. Chính Ngài sẽ đến và cứu các người! Bấy giờ, những kẻ mù sẽ mở mắt, những kẻ điếc sẽ rống tai. Bấy giờ, kẻ què sẽ nhảy như con nai, lưỡi kẻ câm sẽ hát. Vì có những dòng nước trào lên trong đồng vắng, và những suối chảy ra trong nơi sa mạc. Cát nóng sẽ biến ra hồ, ruộng khô sẽ biến thành suối nước. Hang chó đồng đã ở sẽ trở nên vùng sậy và lau. Tại đó sẽ có một đường cái, và một lối gọi là đường thánh. Kẻ nào ô uế sẽ không được đi qua; song nó sẽ dành cho những người được chuộc. Ai đi trong đường đó, dầu khờ dại cũng không lầm lạc. Trên đường đó không có sư tử, không có một thú dữ nào lên; chẳng ai gặp nó ở đó. Song những kẻ được chuộc sẽ bước đi đường ấy, những kẻ Đức Giê-hô-va đã chuộc sẽ về, ca hát mà đến Si-ôn; sự vui vẻ vô cùng sẽ ở trên đầu họ. Họ sẽ được sự vui vẻ mừng rỡ, mà sự buồn bực than vãn sẽ trốn đi.**

Ma-thi-ơ 7:24-27: **Vậy, kẻ nào nghe và làm theo lời ta phán đây, thì giống như một người khôn ngoan cất nhà mình trên hòn đá. Có mưa sa, nước chảy, gió lay, xô động nhà ấy; song không sập, vì đã cất trên đá. Kẻ nào nghe lời ta phán đây, mà không làm theo, khác nào như người dại cất nhà mình trên đất cát. Có mưa sa, nước chảy, gió lay, xô động nhà ấy, thì bị sập, hư hại rất nhiều.**

Đức Chúa Jêsus đã phán về hai loại người khi đều được nghe các Lời mà Ngài đã rao giảng, vì Ngài biết có nhiều người được nghe Lời Ngài giảng nhưng lại không làm theo Lời của Ngài và cũng có người được nghe Lời Ngài giảng thì tin cậy, vâng giữ và làm theo. Chúa Jêsus gọi những người nghe Lời Ngài và làm theo thì được gọi là người khôn ngoan, còn những người đã nghe Lời Ngài giảng mà không làm

theo đó là những người đại.

Chúa Jêsus đang phán về công việc của xác thịt người ta đối nại với các mạng lệnh của Ngài.

Trước khi chúng ta suy xét đến kết quả của những sự người ta nghe và làm theo hoặc nghe mà không làm theo các Lời mà Chúa Jêsus đã phán, thì chúng ta hãy xem Lời Chúa chép gì về tuyển dân của Ngài.

Giê-rê-mi 50:6-7: Dân ta vốn là một bầy chiên lạc mất; những kẻ chăn làm cho lộn đường, để chúng nó lầm lạc trên các núi, đi từ núi qua gò, quên chỗ mình an nghỉ. Phàm những kẻ gặp, đều vô nuốt chúng nó; và những kẻ nghịch chúng nó đều nói rằng: Chúng ta không đáng tội, vì chúng nó đã phạm tội nghịch cùng Đức Giê-hô-va, là nơi ở của sự công bình, tức là Đức Giê-hô-va, sự trông cậy của tổ phụ chúng nó.

Chúa Jêsus đến thế gian này để: Ngài đáp rằng: Ta chịu sai đến đây, chỉ vì các con chiên lạc mất của nhà Y-sơ-ra-ên đó thôi. (Ma-thi-ơ 15:24)

Ê-sai 59:1-16: Nầy, tay Đức Giê-hô-va chẳng trở nên ngắn mà không cứu được; tai Ngài cũng chẳng nặng nề mà không nghe được đâu. Nhưng ấy là sự gian ác các người làm xa cách mình với Đức Chúa Trời; và tội lỗi các người đã che khuất mặt Ngài khỏi các người, đến nỗi Ngài không nghe các người nữa. Vì tay các người đã ô uế bởi máu, ngón tay các người đã ô uế bởi tội ác; môi các người nói dối, lưỡi các người lằm bằm sự xấu xa. Trong các người chẳng có ai lấy lẽ công bình mà kêu rêu; chẳng có ai lấy điều chân thật mà đối nại. Hết thấy đều cậy sự hư không, nói lời dối trá, mưu mang điều ác và để ra tội trọng. Họ ấp trứng hổ mang và dệt màng nhện; ai ăn những trứng đó sẽ chết và nếu một cái trứng giập ra, sẽ nở thành rắn lục. Những màng họ không dùng làm áo được, không thể mặc được hàng họ đã dệt ra; công việc họ là công việc đáng tội, tay họ làm những việc hung tàn. Chân họ chạy đến điều ác, nôn nả làm đổ máu vô tội; tư tưởng họ là tư tưởng gian tà, sự phá hại diệt vong là ở trên đường lối họ. Họ không biết đường bình an, trong đường họ đi không có sự công nghĩa. Họ tự làm những lối quanh queo: ai đi trong đó thì chẳng biết sự bình an! Vậy nên sự công bình đã cách xa chúng ta, sự nhân nghĩa cũng không theo kịp chúng ta. Chúng ta trông mong sự sáng, mà sự tối tăm đây nầy, trông mong sự sáng láng, mà đi trong u ám. Chúng ta đi dọc theo tường như người mù; rờ rẫm như người không có mắt; đứng trưa mà vấp chân như chàng vạng; giữa những kẻ mạnh mẽ mà mình như người chết. Chúng ta cứ rên siết như con gấu, và rầm rì như chim bồ câu; trông sự công bình, mà nó không đến, đợi sự cứu rỗi, mà nó cách xa! Phải, sự phạm phép chúng tôi đã thêm nhiều trước mặt Ngài, tội lỗi chúng tôi làm chứng nghịch cùng chúng tôi. Vì sự phạm phép chúng tôi ở cùng chúng tôi, và chúng tôi biết sự gian ác mình. Chúng tôi đã bặt nghịch, chối Đức Giê-hô-va, và trở lòng chẳng theo Đức Chúa Trời mình. Chúng tôi nói sự bạo ngược và phản loạn, mưu mang những lời giả dối trong lòng và nói ra! Cho nên sự công bình trở lui lại, sự nhân nghĩa đứng xa; vì lẽ thật vấp ngã giữa đường phố, và sự ngay thẳng chẳng được vào. Lẽ thật đã không còn, ai lánh điều dữ thì phải bị cướp bắt. Đức Giê-hô-va thấy không có sự công bình thì chẳng đẹp lòng, thấy không có người, chẳng ai cầu thay, thì lấy làm lạ lùng. Ngài bèn dùng chính cánh tay mình đem sự cứu rỗi đến; lấy sự công bình mình mà nâng đỡ.

Giăng 18:37: Phi-lát bèn nói rằng: Thế thì người là vua sao? Đức Chúa Jêsus đáp rằng: Thật như lời, ta là vua. Nầy, vì sao ta đã sanh và vì sao ta đã giáng thế: ấy là để làm chứng cho lẽ thật. Hễ ai thuộc về lẽ thật thì nghe lấy tiếng ta.

Ma-thi-ơ 11:28-30: Hỡi những kẻ mệt mỏi và gánh nặng, hãy đến cùng ta, ta sẽ cho các người được yên nghỉ. Ta có lòng nhu mì, khiêm nhường; nên hãy gánh lấy ách của ta, và học theo ta; thì linh hồn các người sẽ được yên nghỉ. Vì ách ta dễ chịu và gánh ta nhẹ nhàng.

Bây giờ chúng ta hãy xem loài người đã tiếp nhận Tin-Lành cứu rỗi của Đức Chúa Trời được phán truyền qua chức vụ của Đức Chúa Jêsus Christ như thế nào.

Hê-bơ-rơ 4:1-16: Vậy, đang khi còn có lời hứa cho vào sự yên nghỉ Chúa, hãy lo sợ, kẻo trong chúng ta có ai bị trừ ra chẳng. Vì tin lành nầy đã rao truyền cho chúng ta cũng như cho họ; những lời họ đã nghe không ích chi hết, vì trong khi nghe, chẳng lấy đức tin nhận lời đó thuộc về mình. Về phần chúng ta là kẻ đã tin, thì vào sự yên nghỉ, như Đức Chúa Trời đã phán rằng: Nầy là lời thề ta đã lập trong cơn thanh nộ: Chúng nó sẽ chẳng hề vào sự yên nghỉ ta! Dầu vậy, công việc của Ngài

đã xong rồi từ buổi sáng thế. Vì luận về ngày thứ bảy, có chép rằng: Ngày thứ bảy Đức Chúa Trời nghỉ cả các công việc Ngài. Lại một chỗ khác có chép rằng: Chúng nó sẽ chẳng hề vào sự yên nghỉ ta. Như vậy, vì đã dành cho mấy người phải vào đó, và vì những kẻ nghe tin lành ấy trước nhất đã không vào đó bởi chẳng tin, nên về sau lâu lắm, trong một thư của Đa-vít, Chúa lại định một ngày nữa gọi là “Ngày nay”, như trên kia đã dẫn rằng: Ngày nay nếu các người nghe tiếng Ngài, thì chớ cứng lòng. Vả, nếu Giô-suê đã cho họ yên nghỉ, thì chắc sau không còn nói về một ngày khác nữa. Vậy thì còn lại một ngày yên nghỉ cho dân Đức Chúa Trời. Vì ai vào sự yên nghỉ của Đức Chúa Trời, thì nghỉ công việc mình, cũng như Đức Chúa Trời đã nghỉ công việc của Ngài vậy. Vậy, chúng ta phải gắng sức vào sự yên nghỉ đó, hầu cho không có một người nào trong chúng ta theo gương kẻ chẳng tin kia mà vấp ngã. Vì lời của Đức Chúa Trời là lời sống và linh nghiệm, sắc hơn gương hai lưỡi, thấu vào đến đôi chia hồn, linh, cốt, tủy, xem xét tư tưởng và ý định trong lòng. Chẳng có vật nào được giấu kín trước mặt Chúa, nhưng thấy đều trần trụi và lộ ra trước mắt Đấng mà chúng ta phải thưa lại, Ấy vậy, vì chúng ta có thầy tế lễ thượng phẩm lớn đã trải qua các tầng trời, tức là Đức Chúa Jêsus, Con Đức Chúa Trời, thì hãy bền giữ đạo chúng ta đã nhận tin. Vì chúng ta không có thầy tế lễ thượng phẩm chẳng có thể cảm thương sự yếu đuối chúng ta, bèn có một thầy tế lễ bị thử thách trong mọi việc cũng như chúng ta, song chẳng phạm tội. Vậy, chúng ta hãy vững lòng đến gần ngôi ơn phước, hầu cho được thương xót và tìm được ơn để giúp chúng ta trong thì giờ có cần dùng.

Sự yên nghỉ mà Lời Chúa đã chép đây là nói về cái gì? Xác thịt hay tâm linh?

Phần nhiều người mang danh là người tin Chúa đã không có sự hiểu biết đúng về sự sống lại của tâm linh cũng như không có sự hiểu biết về sự sống đời đời, thậm chí còn không hiểu ý nghĩa thật của sự bình an mà Đức Chúa Jêsus đã ban cho đó là cho xác thịt hay là cho tâm linh của người ta nữa!

Trong cuộc sống của loài người trong thế gian này, người ta luôn nhận biết có một cảm giác rất lạ khiến cho lòng của người ta áy náy, lo lắng, bồn chồn trước những sự sẽ xảy ra (*mà sau khi sự việc đã xảy ra rồi thì người ta mới ngẫm lại những sự cảnh báo lạ lùng kia*), người ta gọi những sự cảm nhận đó là **linh cảm**, tức là những sự cảm nhận đến từ tâm linh của người ấy.

Mặc dù người ta không có sự hiểu biết về linh hồn hoặc tâm linh, thì không phải vì cố người ta không có sự hiểu biết về nó mà nó (*linh hồn, hoặc tâm linh*) không hiện hữu, vì nó thật hiện hữu ở trong thân thể xác thịt của người ta, hay có thể nói cách chính xác là mỗi một tế bào máu trong cơ thể của người ta đều có linh hồn sống trong đó.

Lê-vi ký 17:13-14: **Còn nếu ai, hoặc dân Y-sơ-ra-ên. hoặc kẻ khách kiều ngụ giữa họ, đi săn được một con thú hay là con chim ăn thịt được, thì phải đổ huyết nó ra, rồi lấy bụi đất lấp lại; vì sanh mạng của mọi xác thịt, ấy là huyết nó, trong huyết có sanh mạng. Bởi cớ ấy, ta đã phán cùng dân Y-sơ-ra-ên rằng: Các người không nên ăn huyết của xác thịt nào; vì sanh mạng của mọi xác thịt, ấy là huyết nó; ai ăn sẽ bị truất diệt.** (Nguyên văn chữ **sanh mạng** là: **Sự sống, linh hồn sống**).

Khi tâm linh (*sự sống thật của loài người*) ở trong người nào (*chưa tin Chúa hoặc đã tin Chúa nhưng tâm linh của người ấy chưa được tái sanh*) phát hiện ra những sự nguy hiểm cho sự sống của thân thể xác thịt mà nó đang sống trong đó, thì nó sẽ lên tiếng hoặc hành động gây ảnh hưởng tới tâm trí của thân thể ấy để cảnh báo. Nhưng vì người ta đã không tin con người có linh hồn (tâm linh-spirit) nên người ta không quan tâm đến các dấu hiệu cảnh báo kia cho đến khi tai hoạ xảy ra, thì người ta mới để ý, nhưng vẫn không thật sự quan tâm đến chuyện đó.

Rất nhiều người mang danh là người tin Chúa nhưng tâm linh vẫn chưa được tái sanh, thì họ luôn lo lắng, không có sự bình an thật, mặc dù Lời Chúa có chép trong Kinh-thánh về các phép lạ, quyền năng của Đức Thánh-Linh cùng các Lời hứa của Đức Chúa Trời về những sự chữa lành, những sự giải cứu, những sự phước hạnh mà những người tin Chúa sẽ nhận được từ Ngài, nhưng họ vẫn chưa hề nhận được. Thậm chí nhiều người tin Chúa đã từng nhận được sự ban cho Đức Thánh-Linh mà vẫn không nhận được những sự chữa lành, những sự giải cứu thân thể xác thịt của họ ra khỏi sự rửa sả của luật pháp... ấy là vì họ đã không lấy đức tin mà nhận lấy những sự mà Đức Chúa Trời đã hứa ban cho mình.

Rô-ma 8:19-24: **Thật thế, muôn vật ước ao nóng nẩy mà trông đợi con cái Đức Chúa Trời được**

tỏ ra. Vì muôn vật đã bị bắt phục sự hư không, chẳng phải tự ý mình, bèn là bởi cố Đấng bắt phục. Muôn vật mong rằng mình cũng sẽ được giải cứu khỏi làm tội sự hư nát, đặt dự phần trong sự tự do vinh hiển của con cái Đức Chúa Trời. Vì chúng ta biết rằng muôn vật đều than thở và chịu khó nhọc cho đến ngày nay; không những muôn vật thôi, lại chúng ta, là kẻ có trái đầu mùa của Đức Thánh Linh, cũng than thở trong lòng, đang khi trông đợi sự làm con nuôi, tức là sự cứu chuộc thân thể chúng ta vậy. Vì chúng ta được cứu trong sự trông cậy, nhưng khi người ta đã thấy điều mình trông rồi, ấy không phải là trông nữa: mình thấy rồi, sao còn trông làm chi?

Sứ đồ Phao-lô gửi thư này cho Hội-thánh tại thành phố Rô-ma, là Hội-thánh đã nhận được sự ban cho Đức Thánh-Linh, nghĩa là một số người đã nhận được một số ân tứ thuộc linh như nói tiếng mới hoặc nói tiên tri, nhưng thân thể xác thịt của họ vẫn còn nằm dưới sự rửa sả của luật pháp nên nhiều người tin Chúa vẫn mang bệnh tật trên thân thể mình cùng những sự cầm buộc của ma quỷ, khiến những người đó không thể tự do thờ phượng Đức Chúa Trời bằng tâm thần và bằng lễ thật và người ta vẫn tiếp tục cầu xin Đức Thánh-Linh chữa lành họ, giải cứu họ khỏi quyền lực của ma quỷ !

Đức Chúa Trời đã từng phán rằng: **Dân ta bị diệt vì cố thiếu sự thông biết. Bởi người bỏ sự thông biết thì ta cũng bỏ người, đặt người không làm thầy tế lễ cho ta nữa; bởi người đã quên luật pháp của Đức Chúa Trời mình, thì ta cũng sẽ quên con cái người.** (Ô-sê 4:6)

Đức Chúa Trời đang phán về dân của Ngài, không phải chỉ với dân Y-sơ-ra-ên mà là cho hết thảy những người gọi Con một Ngài là Đức Chúa Jêsus Christ nữa.

Người ta đã nghe Lời Đức Chúa Jêsus Christ rao giảng, nhưng người ta cũng lại nghe theo lời của những người chần dốt họ nữa và cũng giống như dân Y-sơ-ra-ên khi xưa đã chọn vậy, như đã chép: **Dân sự bèn nói cùng Môi-se rằng: Chính mình người hãy nói cùng chúng tôi thì chúng tôi sẽ nghe; nhưng cầu xin Đức Chúa Trời chớ phán cùng, e chúng tôi phải chết chẳng.** (Xuất Ê-díp-tô ký 20:19)

Vì cố để được lòng dân sự mà nhiều người mang danh là người rao giảng Tin-Lành nhưng chính tâm linh của những người đó chưa được tái sanh, nghĩa là chưa vào được Nước Đức Chúa Trời, nên những người đó cũng chưa hiểu Kinh-thánh, nghĩa là chưa nhận biết Lễ thật, nên họ dùng trí khôn để giảng dạy, để giải nghĩa văn tự theo cách gò ép theo ý riêng mình, khiến cho những người nghe lời họ giảng mà chẳng nhận được chi từ Đức Chúa Trời.

Ê-xê-chi-ên 13:1-23: **Có lời Đức Giê-hô-va phán cho ta như vậy: Hỡi con người, hãy nói tiên tri nghịch cùng các tiên tri của Y-sơ-ra-ên, là những kẻ đang nói tiên tri, và hãy bảo cho những kẻ nói tiên tri bởi lòng riêng mình rằng: Hãy nghe lời của Đức Giê-hô-va. Chúa Giê-hô-va phán như vậy: Khốn cho những tiên tri đại dốt, theo thần riêng mình, mà chưa từng thấy gì cả. Hỡi Y-sơ-ra-ên, các tiên tri người cũng như những con cáo trong chốn hoang vu! Các người chưa lên nơi phá tan, và không xây tường cho nhà Y-sơ-ra-ên, đứng đứng vững trong cơn chiến trận nơi ngày Đức Giê-hô-va. Chúng nó đã thấy sự phỉnh phờ, và sự bói khoa giả dối. Chúng nó nói rằng: Đức Giê-hô-va phán, (song Đức Giê-hô-va đã không sai chúng nó), và chúng nó khiến người ta mong cho lời mình được ứng nghiệm. Khi ta chưa từng phán, mà các người nói rằng: Đức Giê-hô-va có phán, vậy các người há chẳng thấy sự hiện thấy phỉnh phờ và nói sự bói khoa giả dối, hay sao? Vậy nên, Chúa Giê-hô-va có phán như vậy: Vì các người nói những lời giả dối, thấy những sự phỉnh phờ, nầy, ta nghịch cùng các người, Chúa Giê-hô-va phán vậy. Tay ta sẽ nghịch cùng những tiên tri thấy sự hiện thấy phỉnh phờ, bói những sự giả dối. Chúng nó sẽ không dự vào hội bàn dân ta nữa, không được ghi vào sổ nhà Y-sơ-ra-ên nữa, và không vào trong đất của Y-sơ-ra-ên; các người sẽ biết ta là Chúa Giê-hô-va. Thật vậy, bởi chúng nó lừa dối dân ta mà rằng: Bình an; mà chẳng có bình an chi hết. Khi có ai xây tường, nầy, chúng nó trét vôi chưa sùi bọt lên! Hãy nói cùng những kẻ trét vôi chưa sùi bọt rằng tường ấy sẽ xiêu đổ. Mưa to sẽ xảy đến. Hỡi mưa đá lớn, bay sẽ sa xuống; và gió bão sẽ xé rách nó. Nầy, khi tường sụp xuống, người ta há chẳng nói cùng các người rằng: Chớ nào vôi mà các người đã trét trên tường ở đâu? Vậy nên, Chúa Giê-hô-va phán như vậy: Ta sẽ nhân giận khiến gió bão xé rách nó; ta sẽ nhân cơn thịnh nộ sai mưa dầm đến, và nhân sự tức giận sai mưa đá lớn phá diệt nó. Cũng vậy, ta sẽ dỡ cái tường mà các người đã trét vôi chưa sùi bọt, xô nó suốt đất, đến nỗi chân nền bầy ra. Tường sẽ đổ, các người sẽ bị diệt giữa nó, và biết rằng ta là Đức Giê-hô-va. Ta sẽ làm trọn cơn giận**

ngịch cùng tường và kẻ trét vôi chưa sùi bọt như vậy; và ta sẽ nói cùng các người rằng: Tường chẳng còn nữa, kẻ trét vôi cũng vậy; tức là các tiên tri của Y-sơ-ra-ên nói tiên tri về Giê-ru-sa-lem, xem sự hiện thấy bình an cho thành ấy, mà không có bình an, Chúa Giê-hô-va phán vậy. Hỡi con người, người khá xây mặt nghịch cùng các con gái của dân người, là những kẻ nói tiên tri bởi lòng riêng mình; và người khá nói tiên tri nghịch cùng chúng nó. Bảo chúng nó rằng: Chúa Giê-hô-va phán như vậy: Khốn cho những đàn bà vì mọi cùi tay may gối, và y theo tầm thước mà làm khăn cho đầu, để săn linh hồn. Ủa, kìa! các người muốn săn linh hồn dân ta, và giữ linh hồn nó để làm lợi cho mình hay sao? Các người vì mấy nhúm mạch nha, mấy miếng bánh mà làm nhục ta giữa dân ta, các người nói dối dân ta, là kẻ nghe lời dối trá các người, để mà giết những kẻ không đáng chết, cho sống những kẻ không đáng sống. Vậy nên, Chúa Giê-hô-va phán như vậy: Này, ta ghét những cái gối của các người, vì bởi đó các người săn linh hồn như đánh bầy chim; ta sẽ xé ra khỏi cánh tay các người, và thả linh hồn mà các người đã săn, như chim bay đi. Ta cũng sẽ xé khăn các người, cứu dân ta ra khỏi tay các người, chúng nó sẽ không ở trong tay các người để bị săn nữa; bấy giờ các người sẽ biết ta là Đức Giê-hô-va. Vì các người lấy sự dối trá làm buồn lòng kẻ công bình mà ta chưa từng làm cho lo phiền, và các người làm mạnh tay kẻ dữ đang nó không xây bỏ đường xấu mình để được sống, vì cố đó, các người sẽ không thấy sự hiện thấy thánh phờ, và không bói khoa nữa. Ta sẽ cứu dân ta thoát khỏi tay các người, và các người sẽ biết ta là Đức Giê-hô-va.

Tại sao Giê-Hô-Va Đức Chúa Trời lại nổi giận với dân Y-sơ-ra-ên trong khi lỗi khiến cho người ta sa vào án phạt đó là do những người mang chức phận giảng dạy luật pháp và nói tiên tri trong dân Y-sơ-ra-ên?

Đức Chúa Trời công bình nhìn vào cái lòng của người ta hết thấy từ già cho tới trẻ, đều không tìm kiếm Đức Giê-hô-va để cầu hỏi Ngài, nhưng người ta thuận theo ý của những người đứng giảng còn họ thì r a mắt Đức Chúa Trời là theo thủ tục của luật pháp chứ không phải cái lòng của họ muốn được thấy Chúa.

Ngày nay cũng vậy, chẳng có người nào đã tin Chúa mà lại không có cho mình một cuốn Kinh-thánh và chẳng có ai là mù chữ trong thời đại này và người ta đều biết toan tính làm ra các sản phẩm để nuôi sống mình và biết chọn mua hàng tốt và biết phân biệt cái hay, cái đẹp, nhưng họ lại không tìm kiếm Đức Thánh-Linh, là Đấng chăn dắt Hội-thánh của Ngài, để nhận biết ý Ngài và hiểu được ý nghĩa của Lời Ngài.

Những người mang danh là người chăn bầy cũng vậy, họ biết cách tổ chức, biết lập các ca đoàn, các ban cùng biết tổ chức các buổi gọi là truyền giảng, nhưng trong các bài họ giảng ra lại chẳng chú ý đến các công trình của Đức Chúa Trời, trong đó có sự hy sinh của Đức Chúa Jêsus Christ - Con một Đức Chúa Trời. Người ta không để ý đến những sự thương khó của Đức Chúa Jêsus Christ cùng sự đổ huyết của Ngài và giao ước được lập bằng huyết của Ngài, vì thế cho nên những người tin Chúa trong các bầy của họ đã không nhận được các giá mà Đức Chúa Jêsus Christ đã trả xong cho những người ấy cả thuộc thể và thuộc linh. Ngay cả những người mang danh là người chăn bầy cũng đầy dẫy bệnh tật, thậm chí bị quyền lực của ma quỷ lừa dối, áp chế khiến họ không thể nào nhận lãnh được sự ban cho Đức Thánh-Linh, họ không thể nói được tiếng mới, không thể nói được lời tiên tri, không thể đặt tay để chữa lành kẻ đau, ngay cả con cái của họ cũng còn sống trong sự vô tín, vương vấn tội lỗi.

Nếu nói thân thể xác thịt của người tin Chúa là cái nhà tạm của tâm linh thì tâm linh là người bề trong, sống trong cái nhà rệu rão đó làm thế nào mà có thể yên tâm được? Nó sẽ lo lắng, nó sẽ không để cho tâm trí xác thịt của thân thể nó được yên nghỉ và trí khôn của người ấy sẽ nhận biết được rằng họ chưa được yên nghỉ, chưa có được sự bình an mà Đức Chúa Jêsus Christ đã hứa ban cho.

2 Cô-rinh-tô 5:1-5: **Vả, chúng ta biết rằng nếu nhà tạm của chúng ta dưới đất đổ nát, thì chúng ta lại có nhà đời đời tại trên trời, bởi Đức Chúa Trời, không phải bởi tay người làm ra. Vì chúng ta thật than thở trong nhà tạm này, mà hết sức mong được mặc lấy nhà chúng ta từ trên trời, miễn là gặp thấy chúng ta đang mặc áo, không trần truồng. Bởi chưng chúng ta ở trong nhà tạm này, than thở dưới gánh nặng, vì chúng ta không cầu cho bị lột trần, song cầu cho được mặc lại, để sự gì hay chết trong chúng ta bị sự sống nuốt đi. Đấng đã gây dựng chúng ta cho được sự ấy, ấy là Đức Chúa Trời, đã ban của tin của Đức Thánh Linh cho chúng ta.**

Lời Chúa chép rất rõ ràng, cho dù thân thể xác thịt (nhà tạm) mỗi ngày sẽ già đi theo luật của Đức Chúa Trời, nhưng tâm linh của người ta phải được mặc lại bằng áo choàng công bình mà chữ **chúng ta** đây không nói về xác thịt nhưng nói về tâm linh đã được tái sanh bằng Lễ thật và bằng quyền phép của Đức Thánh-Linh.

Lời của Đức Chúa Trời được ví là Đá góc nhà, nhưng những người mang danh là người chăn bầy, là những người soạn Lời của Đức Chúa Trời trong Kinh-thánh để làm bài giảng, tức là những sự mà Lời Chúa nói về công việc của người sửa lại đường cho người ta ở, là xây lại những nơi đổ nát khi xưa, tức là tu bổ lại những sự hư hoại bởi những sự vô tín của những người mang danh là thầy tế lễ, là tiên tri trong Y-sơ-ra-ên khi xưa gây ra đó, lại loại bỏ Lời Chúa, loại bỏ Đá góc nhà, nhưng lấy lời truyền khẩu, lời của thế gian, của xác thịt thay thế, vì thế cho nên dân sự của Đức Chúa Trời không thể được chữa lành và cơn giận của Giê-Hô-Va Đức Chúa Trời sẽ trở dậy nghịch lại hết thảy những người nghe mà đồng ý với những người giảng dạy vô tín kia. Đức Chúa Trời phán: **Nầy là lời thề ta đã lập trong cơn thịnh nộ: Chúng nó sẽ chẳng hề vào sự yên nghỉ ta!**

Khi xưa, các thầy tế lễ trong dân Giu-đa đã loại bỏ Đức Chúa Jê-sus vì họ đã từng loại bỏ Lời của Đức Chúa Trời, là Lời đã phán trước về sự đến của Con một Đức Chúa Trời và trong lời tiên tri về Đức Chúa Jê-sus cũng có chép rằng, người ta sẽ loại bỏ Hòn Đá góc nhà của Đức Giê-hô-va.

Thi-Thiên 118:21-24: **Tôi sẽ cảm tạ Chúa, vì Chúa đã đáp lời tôi, trở nên sự cứu rỗi cho tôi. Hòn đá mà thợ xây loại ra, đã trở nên đá đầu góc nhà. Điều ấy là việc của Đức Giê-hô-va, một sự lạ lùng trước mặt chúng tôi. Nầy là ngày Đức Giê-hô-va làm nên, Chúng tôi sẽ mừng rỡ và vui vẻ trong ngày ấy.**

Khi Đức Chúa Jê-sus thi hành chức vụ, Ngài đã nhắc lại Thi-Thiên 118 và chỉ cho người ta thấy lời Thi-Thiên đó được ứng nghiệm cho dân Giu-đa và thời kỳ sau rốt này.

Mác 12:1-12: **Đức Chúa Jê-sus khởi phán thí dụ cùng họ rằng: Một người kia trồng vườn nho, rào chung quanh, ở trong đào một cái hầm ép rượu, và dựng một cái tháp; đoạn cho mấy người làm nghề trồng nho thuê, mà lìa bốn xứ. Tới mùa, chủ vườn sai một đầy tớ đến cùng bọn trồng nho, đặt thâu lấy phần hoa lợi vườn nho nơi tay họ. Nhưng họ bắt đầy tớ mà đánh rồi đuổi về tay không. Người lại sai một đầy tớ khác đến; nhưng họ đánh đầu nó và chưởi rửa nữa. Người còn sai đứa khác đến, thì họ giết đi; lại sai nhiều đứa khác nữa, đứa thì bị họ đánh, đứa thì bị họ giết. Chủ vườn còn đứa con trai một rất yêu dấu, bèn sai đi lần cuối cùng mà nói rằng: Chúng nó sẽ kính vì con ta! Nhưng bọn trồng nho đó bàn với nhau rằng: Thằng này là con kế tự; hèn, ta hãy giết nó, thì phần gia tài nó sẽ về chúng ta. Họ bắt con trai ấy giết đi, ném ra ngoài vườn nho. Vậy thì chủ vườn nho sẽ làm thế nào? Người sẽ đến giết bọn trồng nho đó, rồi lấy vườn nho lại mà cho người khác. Các người há chưa đọc lời Kinh Thánh nầy: Hòn đá bị thợ xây nhà bỏ ra, đã trở nên đá góc nhà; Ấy là công việc của Chúa, và là việc rất lạ trước mắt chúng ta, hay sao? Những người đó bèn tìm cách bắt Ngài, vì biết rõ rằng Ngài phán thí dụ ấy chỉ về mình; song sợ dân chúng, nên bỏ Ngài mà đi.**

Khi nói đến Hòn Đá là nói về Luật Pháp văn tự, là Luật Pháp của sự tội và sự chết và cũng là Luật Pháp chỉ về sự phước hạnh và sự rửa sạch. Nếu người tin Chúa không vâng giữ và không làm theo Luật Pháp văn tự mà Đức Chúa Trời đã ban cho loài người qua Môi-se, thì người ấy sẽ không thể có được phước hạnh của Đức Chúa Trời cho xác thịt mình và thân thể xác thịt của người ấy sẽ không thể được nên thánh vì cơ sự rửa sạch vẫn còn cai trị trên người ấy. Vì một nước không thể có hai vua, một nhà không thể có hai chủ thể nào, thì Đức Thánh-Linh sẽ không thể ngự đến trên một người vẫn còn để cho quyền lực của ma quỷ hành động và cầm buộc người ấy.

Nếu người tin Chúa mà không nhận được những sự phước hạnh của Đức Chúa Trời thì người ấy sẽ không có sức lực để vững bước theo Đức Chúa Jê-sus Christ được, nếu có ai đó bước theo là bởi sợ sự chết mà cố bước theo như Kinh-thánh có chép, chứ trong lòng người ấy không có sự vui mừng trọn vẹn như Đức Chúa Jê-sus đã có trước khi Ngài lên thập tự giá.

Kinh-thánh chép: **Tại đó sẽ có một đường cái, và một lối gọi là đường thánh. Kẻ nào ô uế sẽ không được đi qua; song nó sẽ dành cho những người được chuộc. Ai đi trong đường đó, dầu khờ dại cũng không lầm lạc. Trên đường đó không có sư tử, không có một thú dữ nào lên; chẳng ai gặp nó ở đó.**

Song những kẻ được chuộc sẽ bước đi đường ấy, những kẻ Đức Giê-hô-va đã chuộc sẽ về, ca hát mà đến Si-ôn; sự vui vẻ vô cùng sẽ ở trên đầu họ. Họ sẽ được sự vui vẻ mừng rỡ, mà sự buồn bực than vãn sẽ trốn đi.

Con đường thánh này không phải là Luật Pháp văn tự, nhưng là Luật Pháp của Thánh-Linh sự sống dành cho những người mà tâm linh của họ đã được tái sinh bởi Lễ thật và quyền phép của Đức Thánh-Linh.

Những kẻ được chuộc đây là nói về những người đã được hưởng cơ nghiệp cứu rỗi của Đức Chúa Jê-sus Christ và nhận được giao ước bằng huyết của Đức Chúa Jê-sus Christ, chứ không phải là những người dự lễ tiệc thánh trong các Hội-thánh ngày nay vẫn làm để nhớ đến Chúa Jê-sus.

Ma-thi-ơ 7:24-27: **Vậy, kẻ nào nghe và làm theo lời ta phán đây, thì giống như một người khôn ngoan cất nhà mình trên hòn đá. Có mưa sa, nước chảy, gió lay, xô động nhà ấy; song không sập, vì đã cất trên đá. Kẻ nào nghe lời ta phán đây, mà không làm theo, khác nào như người dại cất nhà mình trên đất cát. Có mưa sa, nước chảy, gió lay, xô động nhà ấy, thì bị sập, hư hại rất nhiều.**

Bất luận một người nào đã tin Chúa thì đều sẽ phải trải qua những sự thử thách mà Đức Chúa Trời đã định cho để tôi luyện, để thử thách đức tin và lòng trung thành của người ấy đối với Đức Chúa Trời.

Lời Chúa chép về những sự thử thách đó như **mưa sa, nước chảy, gió lay, xô động nhà ấy**, nghĩa là những sự thử thách sẽ đánh thẳng vào cuộc sống thuộc thể của người tin Chúa, như khi xưa Sa-tan đã xin Đức Chúa Trời cho phép hấn sàng xẩy ông Gióp và chính Sa-tan cũng đã đòi sàng xẩy sứ đồ Phi-e-rơ vậy.

Làm thế nào để người tin Chúa có thể đứng vững được trước những sự thử thách này?

Câu trả lời, đó là: **Vậy, kẻ nào nghe và làm theo lời ta phán đây, thì giống như một người khôn ngoan cất nhà mình trên hòn đá. Có mưa sa, nước chảy, gió lay, xô động nhà ấy; song không sập, vì đã cất trên đá.** Làm theo Lời của Đức Chúa Trời, chớ lấy nghe làm đủ mà tự lừa dối mình.

Ai sẽ giúp cho người tin Chúa (nghe Lời Chúa và làm theo) vượt qua những sự thử thách đó?

Thi-Thiên 127:1-2: **Nếu Đức Giê-hô-va không cất nhà, thì những thợ xây cất làm uổng công. Nhược bằng Đức Giê-hô-va không coi giữ thành, thì người canh thức canh lương công. Uổng công thay cho các người thức dậy sớm, đi ngủ trễ, và ăn bánh lao khổ; Chúa cũng ban giấc ngủ cho kẻ Ngài yêu mến bằng vậy.**

Thi-Thiên 1:1-6: **Phước cho người nào chẳng theo mưu kế của kẻ dữ, chẳng đứng trong đường tội nhân, không ngồi chỗ của kẻ nhạo báng; Song lấy làm vui vẻ về luật pháp của Đức Giê-hô-va, và suy gẫm luật pháp ấy ngày và đêm. Người ấy sẽ như cây trồng gần dòng nước, sanh bông trái theo thì tiết, lá nó cũng chẳng tàn héo; Mọi sự người làm đều sẽ thành vượng. Kẻ ác chẳng như vậy đâu; Nhưng chúng nó khác nào rơm rác gió thổi bay đi. Bởi cơ ấy kẻ ác chẳng đứng nổi trong ngày đoán xét, tội nhân cũng không được vào hội người công bình. Vì Đức Giê-hô-va biết đường người công bình, song đường kẻ ác rồi bị diệt vong.**

Hê-bơ-rơ 4:14-16: **Ấy vậy, vì chúng ta có thầy tế lễ thượng phẩm lớn đã trải qua các tầng trời, tức là Đức Chúa Jê-sus, Con Đức Chúa Trời, thì hãy bền giữ đạo chúng ta đã nhận tin. Vì chúng ta không có thầy tế lễ thượng phẩm chẳng có thể cảm thương sự yếu đuối chúng ta, bèn có một thầy tế lễ bị thử thách trong mọi việc cũng như chúng ta, song chẳng phạm tội. Vậy, chúng ta hãy vững lòng đến gần ngôi ƠN PHƯỚC, hầu cho được thương xót và tìm được ƠN ĐỂ GIÚP CHÚNG TA TRONG THÌ GIỜ CÓ CẦN DÙNG.**

VĂN CHÂU